Ч. 250. Второк 19 (6) падолиста 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — Третя Дума. — Заговор в Чорногорі. — Ще про фінансову кризу в Америцї.

Виконуючий комітет моравскої партиї молодочеcкої відбув вчера засїдане в Берні під проводом посла Страньского і по єго рефератї о полїтичнім положеню ухвалив резолюцию протестуючу против того, що в часї реконструкциї кабінету удержано відношене 4 славяньских і 9 нїмецких мінїстрів. Комітет поставив перейти до рішучої опозициї і візвати членів моравскої партиї молодочеcкої, аби виступити з молодочеcкого клюбу. Членами тими суть посли: Страньский, Сляма, Вулїн і Смирчек. Так отже молодочехам грозить нове розбитє. В чеcкій секциї Ради культурної або Товариства господарского попращав ся вчера з урядниками мінїстер Прашек. На промову чеcкого маршалка краєвого, кн. Фердинанда Льобковица, заявив мінїстер, що в кабінетї буде тепер трох оборонцїв аґрарних інтересів, а також п. Президент мінїстрів довший час працював в мінїстерстві рільництва. З тим більшим спокоєм бесїдник буде міг займити ся в мінїстерстві загально-чеcкими справами і доказати, що аґрарцї мають зрозуміне також для інтересів цїлої держави. — Також нїмецкий мінїстер Пешка попращав ся вчера в Празї з урядниками нїмецкої секциї краєвої ради культурної. Мінїстер в предмові піднїс, що також вступлене до кабінету мінїстра Прашка скріпить в мінїстерстві аґрарний елемент і дає вислів поглядови, що Австрия єсть і лишить ся державою аґрарною. До мінїстра промовив з пращанем президент ради культурної др. Райнер. З'їзд долїшно-австрийскої партиї социяльно-демократичної займав ся вчера дороженою средств поживи і ухвалив, на случай відкинення наглячих внесень социяльно-демократичних послів в парляментї, скликувати в цїлім краю збори і розширювати друковані відозви в тій справі.

Цар приняв передвчера на авдиенциї ново вибраного президента Думи, Хомякова. Хомяков заявив, що цар приняв єго дуже ласкаво. Хомяков переконаний, що Дума покаже ся спосібною до працї. В тім случаю потревала би сесия до мая 1908 р. По виборі віцепрезидентів і секретарів приступить Дума до дебати над адресою, яку предложить правиця і тодї пічне ся виразно рисувати полїтична фізиономія Думи. Поки що загально підчеркують в пресї факт, що промова Хомякова, яку він проголосив по виборі на президента, значно ріжнила ся від промов єго попередників на тім становищи, Муромцева і Ґоловина. Они підчеркували конечність утреваленя доби свободи і законодатної працї Думи, а Хомяков акцентував тілько права царя і єдність та нероздїльність российского царства. Замітне й те, що з поклоном до правицї ходили на першім засїданю всї мінїстри, майже не зближуючись до послів лївих. Столипин пішов навіть так далеко, що зійшовши з льожи мінїстрів, приступив до холмского еп. Евлоґія, щоб приняти від него благословеньство. — Дальше доносять з Петербурга: З причини бесїди Хомякова, проголошеної в часї відкритя Думи, прийшло до розриву поміж кадетами а жовтнївцями. Маклаков, котрий мав бути вибраний першим віцепрезидентом, взяв свою кандидатуру назад. Хомяков сам єсть в великім клопотї, позаяк заявив був, що прийме президию лише під услівєм, коли віцепрезидентом стане Маклаков, творець реґуляміну нарад Думи, без котрого помочи Хомяков не відповів би своїй задачи. Хомяков заявив вчера, що носить ся з гадкою зложеня президиї. Жовтнївцї надїють ся, що удасть ся ще ту справу успішно полагодити.

В Цетинії арештовано недавно двох людий, при яких найдено 6 бомб. В Антіварі знов

МЕТЇЛЬ МЕТЕ.

(З італїйського — Енріка Кастельнуово).

Тепломір показує ледве степень над нулю. Небо закрите білими хмарами, що не добре ворожать; воздух ледоватий — щож отже може вабити сінїора Одоарда о девятій годинї рано до вікна єго робітнї?

Ах, гадаю, що вже знаю причину!

Против вікна сінїора Одоарда лежить вікно сінїори Евелїни. І она, як здаєть ся, хоче відотхнути сьвіжим воздухом. Опирає ся, одїта в ясний кафтан, о варцаб вікна. Хороше, кучеряве темне єї волосе спадає їй що хвиля на чоло, а она відгортає єго легким, принадним рухом руки.

Улиця дуже вузка. І тому можна дуже добре з собою розмовляти. Але підчас тої страшної непогоди отворені лише два вікна: вікно сінїора Одоарда і сінїора Евелїни.

Признаймо лиш — сінїора Евелїна дуже розкішна жіночка. Єсть вдовою і числить ледве двацять лїт. Єї волосе буйне, а лиця як кров з молоком, носик, так трошки, але лиш дуже маленько піднятий до гори, не дасть ся вправдї порівнати з грецким, але вірте менї, що єсть задля того майже красший. Уста єї, коли засьміє ся — а усьміх дуже часто появляє ся на них — показують два ряди снїжнобілих зубів.

Ах, сінїоро Евелїно, починаю вірити, що сінїор Одоардо має добрі причини стояти коло вікна і впускати до комнати студений воздух, замість аби розумно замкнув вікно і сїв коло печи, де весело палахкотить огонь.

Така молода, а вже вдова! Бідна сінїора Евелїна! Сама на сьвітї! І она гадає вже над тим, аби знов віддати руку і серце.

Але добре також знати, що сінїор Одоарда єсть богатим чоловіком, числить около сорок лїт і — що більше — також вдовець. Кілько тут нагоди до всїляких здогадів!

Вінчане — так, то буде здаєть ся наслїдок. Такі річи звичайно так кінчать ся.

Вінчане — легко то сказати. Сінїор Одоардо ще добре не рішив ся. Коли би розходило ся лиш о переминаючі любощі — а гадаю, що єго нерішучість скоро скінчилась би. Але сінїора Евелїна практична женщина. О любощі не дбає, потребує мужа!

Але одно лиш певне: так дальше не може бути. Відвідини сінїора Одоарда і сінїора Евелїни аж надто часті, а до того ще ті розговори від вікна до вікна! Мусить прийти до скорого рішеня і сінїор Одоардо гадає, побоює ся, що то рішене буде на нїм вимушене підступом скорше — нїж то буде єму мило — здаєть ся вже тодї, коли рішить ся на слїдуючий раз відвідати вдовицю.

Двері робітнї сінїора Одоарда лежать майже против вікна. Продув, яким струя морозного воздуха вдерла ся до комнати, дав єму пізнати, що ті двері саме отворили ся. Обертає ся скоро, але в тій хвили відзиває ся нїжний дитинний голос:

— Бувайте здорові, татунцю, я вже іду до школи!

— Бувай здорова, Оленко! — відповів сінїор Одоардо.

І похилив ся та поцїлував хорошу осьмо або девятилїтну дївчинку. А рівночасно відозвало ся з противлежного вікна: „Добрий день, Оленко!"

Оленка вже трохи насупила ся, скоро побачила, що єї отець розмавляє з сусїдкою; тепер же коли почула поздоровленє, дотикаюче єї саму, захмарило ся єї лице ще більше. І дякує непривітно: „Добрий день!"

І відходить поволи, несучи в руцї торбинку з книжками.

Оленка чує вогкість в своїх очах. Не богато — а була би голосно розплакала ся.

— Та ваша дитина так страшенно менї подобає ся — відозвала ся сінїора Евелїна, додаючи свому голосови як можна найбільше мягкости. — Але я не знаю длячого — она мене все чогось не любить.

— О, не вірте тому! Оленка не винна за своє поведенє. Має вже таку невеселу, скриту повагу.

Так звучить відповідь Одоарда. Але на днї серця свого пересьвідчений, що єго дочка має цїлком не нїжні чувства супротив сінїори Евелїни.

Але студїнь на дворі стала ще більше діймаюча, а вітер несе вже поодинокі малі снїгові платки. Коли не хочете прямо перемерзти, мусите чим скорше укрити ся перед тим ледовим вітром.

арештовано студента Болїодіча, товариша студента Бойовича, який приїхав з Білгорода до Цетинії з бомбами для друкаря Райковича, про якого арештоване у нас вже була згадка. Чорногорскій поліциї удало ся також переловити лист одного чорногорского студента з Білгорода до своїх родичів, в якім остерігає їх, щоби не ішли на торжество отвореня скупштини, бо там будуть кидати бомби. Віденьскі часописи опублікували були також вістку про те, неначе би австрийска поліция арештувала на жадане Чорногори в Триєсті був. президента чорногорского кабінету, Радовича, за співудїл в заговорі. Та вість однак не справджує ся. Для зрозуміня факту, що заговор против чорногорского князя Никити І. приготовлювано в Білгородї, згадаємо, що там побирає висшу науку майже вся чорногорска молодїж, бо кошти студий на університетах австрийских або італїяньских для неї за великі, особливо, що в Білгородї може швидше найти якенебудь занятє, задля спільности мови. Розуміє ся, що чорногорскі офіцияльні круги дуже невдоволені з того, що Сербія толерує у себе нельояльні чорногорскі елементи, які підривають добру славу чорногорского уряду в сербских часописях, однак доси сербский уряд не мав можности виступити против них з якимись виїмковими репресиями. — Вчера перед народним театром в Цетинії відбула ся велика маніфестация при участи цїлого населеня столиці без ріжниці сторонництв. Ухвалено резолюциї, висказуючі радість з причини, що не удав ся замах на князя і вдоволенє, що виновники не походять з Чорногори. Відтак устроєно князеви Николаєви овацию, за що князь дякував з балькона своєї палати. Подібні збори відбули ся в цїлій Чорногорі.

З кругів міністерства скарбу Спол. Держав впевнюють, що найгірша стадия фінансової кризи вже минула. „Daily Mail" констатує також, що ситуация в Новім Йорку поліпшує ся. За те по инших містах панують відносини дуже невідрадні. Ізза краху видалено з фабрик в Пітсбурзї і околиці поверх 48.000 робітників. Такі самі зарядженя поробили фабриканти в Індіянополїс, Conceling, Cornval, Nevark, Detroit і т. д. В Чікаґо ограничило 30 проц. всїх фабрик продукцию і повидалювало робітників, які рекрутують ся головно з европейских еміґрантів, що стали тепер без кусника хлїба. Від кількох днів відбувають ся конференциї між французким банком в Парижи а репрезентантами найбільших банків американьских в справі удїленя 225 міл. франків позички в золотї за ґваранциєю правительства евентуально першорядних цїнних паперів. В переговорах бере удїл також американьский мілїярдер Пієрпон Морґан.

Новинки.

Львів, дня 18-го падолиста 1907.

— Іменованя. П. Намістник іменував повітового ветеринария, Йосифа Калковского у Львові, старшим ветеринарем повітовим, а асистента ветеринарийного Берля Енгля в Зборові, ветеринарем повітовим.

— Самоубийство. В суботу перед полуднем знайдено в городї проф. Єґермана під Вис. Замком при ул. Театиньскій тїло якогось 30 і кілька лїтного порядно одягненого мужчини, висяче на дереві. Показало ся, що був то Вячеслав Міккелїні, фабрикант ґіпсових фіґурок, котрий вже від довшого часу був нервово хорий і очевидно під впливом тої хороби відобрав собі житє, повісившись в ночи з пятниці на суботу. Тїло відставлено до трупарнї заведеня судової медицини.

— Дрібні вісти. Львівска поготівля ратункова подала від часу свого основаня аж до минувшої суботи, отже за неспозна 15 лїт, в 50.000 случаях поміч. Пожиточній сїй інституциї грозить однак упадок з причини браку фондів, які знаходять ся часто на инші майже зовсім непотрібні річи. — В Самбірщинї ширить ся шкарлятина. У Вільшанику під Самбором замкнено із сеї причини школу. — П. Остап Савчук, родом із Тернополя, зложив II іспит державний на видїлї інжинериї львівскої політехніки. — Іван Лущ, господар сїльский згубив в ринку калитку з 25 коронами. — З касарнї 80 пп. в Золочеві втїк оногди рядовий Йосиф Вуйціцкий, родом з Лопатина. — Львівска поліция відобрала у одного з львівских злодіїв срібну цигарницю, на котрій виґравіровані 3 ластівки, свічка і конюшинка. Властитель еї може відобрати собі на поліциї. — В дорозї з ул. Жовківскої до готелю Брістоль згублено оногди чорний сталевий годинник дамский з 14 вісїлками причіпками. — Страйк в рускій ґімназиї в Перемишли закінчив ся. Ученики V кл. перепросили професора Крушельницкого і наука розпочала ся знову. В справі сїй виїхав був до Перемишля інспектор Майхрович. — В суботу почав у Львові падати снїг, а в недїлю рано криші домів і дерева, а декуди й улиці вже забілили ся. Нинї загостив перший правдивий мороз віщуючий зиму. Нинї рано показав термометр 7 степенїв морозу. — В реставрациї краківского готелю вкрадено п. Фр. Свободї футро з чорних баранів. — Розійшла ся чутка, що цїсар Вільгельм занедужав на таку саму хоробу, на яку помер его батько цїсар Фридрих, на рака в горлї. Німецкі півурядові ґазети доказують, що чутку тоту викликала гостина лїкаря анґлїйского короля, славного специялїста в хоробах горла, у прибочного лїкаря німецкого цїсаря.

— Про убийство в Пневі надвірнянського повіта доносять, що арештовані жінка убитого Зварича, Юстина і еї любас Данило Пуканюк, котрий покинув був свою жінку а завів любощі з Юстиною, признали ся вже до вини. Юстина збудила чоловіка в ночи і вивабила его з дому нїби то до цирулика в Надвірнїй, щоби вирвав їй зуб. За селом в поли вискочив зачаєний Пукалюк і тут в спілцї з Юстиною задушили Зварича, а відтак повісили на дереві. Арештовано також якусь знахорку, котра давала Юстинї якоїсь отруї, котра однак позістала без успіху.

— Слони пожарниками. Річ діє ся в Америці коло Гвілїнг в західній Вірґінії. Коло згаданого міста вискочив недавно тому із шин і займив ся поїзд, котрий перевозив велику менажерию. Стало ся то в тім місци, де зелїзниця переходить через ріку Мононґагеля. В поїздї було 9 добре витресованих слонів, між ними й матїр славного колись слона Джумбо а всїм не стало ся нїчого. В однїй хвили зачало кілька ваґонів горіти, а машиніст, що знайшов ся межи поломаною льокомотивою, а тендером в дуже небезпечнім положеню, кричав з цїлої сили о поміч. До ратованя взяли ся зараз слони під проводом своїх сторожів. Насамперед матїр Джумбя вхопила своїм хоботом тяжкі зелїзні части, що привалили були машині-

---

— Снїг паде — каже сіньора Евелїна, поглянувши до гори. — Маю ще полагодити цїлу купу орудок. До побаченя!.. Відвідаєте мене пізнїйше?

— Очивидно — коли позволите.

— Отже до побаченя.

Сіньора Евелїна запирає вікно, ще раз любовно усьміхає ся — і вже еї нема.

Також сіньор Одоардо відступив від вікна. Чує, що в комнатї воздух прямо морозний, кинув кілька кусників дерева до печи і схиливши ся, роздуває огонь. Полумінь бухнула весело і кидає на стїну ясне сьвітло. Але між тим на дворі мете снїгом. Однако чей вскорі перестане. З руками в кишени і з похиленою головою проходжує ся сіньор Одоардо по комнатї. Він тронутий, рознервований і сам в собі неспокійний.

Чи справдї залюбив ся в сіньорі Евелїнї? Від колиж знає еї? Чи буде також так мила, лагідна і добра, як була бідна, небіжка его жінка, чи буде доброю і печаливою метерию для Оленки?

На сходах чути кроки. Сіньор Одоардо станув посеред комнати. Двері знов отворили ся і Оленка біжить до вітця з почервонїлим лицем, з глубоко на чоло насуненою капузою, з запятим аж по саму шию плащиком і з руками схованими в теплім зарукавку.

— Ох, татунцю, як на дворі мете снїгом! Панї учителька заслабла. Тому відослали нас до дому!

І по тих словах здоймила капузу і плащик та побігла до печи.

— О, як огонь високо палахкотить — каже — а в комнатї таки зимно.

Правду каже. Вікно було перше отворене доброї пів години і тепломір показує лиш пять степенїв тепла.

— Татунцю — відозвала ся Оленка знов — нинї лишу ся цїлий день у тебе!

— Так? А що, як буду мати що важного до роботи?

— Будеш мусів з тим зачекати. Нинї належиш цїлком до мене.

І Оленка взяла зараз свої книжки, свою ляльку і свою ручну роботу. Книжки положила на бюрку вітця, ляльку посадила в кутї софи, а ручну роботу розложила на столику.

— Ах — відозвала ся відтак поважним голосом — то справдї знаменито, що нинї не маємо школи... Можу собі повторити знов свою лекцию... Ах, поглянь лиш татунцю, як на дворі мете!

І справдї мете снїгом. Насамперед підносить ся біленький, але густий снїг легонько з землї, а відтак захоплений вітром в вир, кружляє у воздусї і осїдає на вікнах. Поволи скорість вітру зменшає ся: платки ростуть, ростуть і падуть опять спокійно вже, але безнастанно на землю.

Як білий килим лежить снїг на улицях і як біленький пух покриває і стріхи; громадить ся на рамах вікон і знов вітром розпорошений завішує ся на стріхах, деревах і вікнах.

На дворі мусить бути дуже зимно. Але в комнатї прибуває теплоти і Оленка, що вилїзла на столець, бачить з вдоволенем, що тепломір підняв ся вже на двайцять степенїв.

— Дитинко — каже до неї сіньор Одоардо — іди і скажи, що вже час, аби ми що з'їли; вже одинацята година.

Оленка послухала. Але в однїй хвили була вже назад.

— Подумай собі, татунцю — каже — огонь в їдальни не хоче горіти. Курить ся, цїла комната повна диму.

— То поснїдаємо тут.

То дуже утїшило Оленку. Біжить сказати то в кухни. Два, три рази ще зникала і принесла накритє, обрус і серветки з їдальнї і при помочи служницї розпростерла на вітцевім столику.

Яка весела, яка сьвіжа нинї Оленка! Скоро зійшла хмарка, яка ще перед хвилею покривала еї чоло, а як запопадливо повнить обовязки малої господинї!

Дійстно подібна на волос до своєї матери. І она була знаменита господиня, взорець порядку, чистоти і доброго смаку. І була так мила як Оленка... лиш волосє еї не було так лискучо русяве, очи еї не були такі притягаючі як у сіньори Евелїни.

Разом з служницею, що принесла снїданє, явив ся в комнатї новий гість. Є то коцур Мелянїо, котрого нїколи не бракне, як лиш Оленка що їсть.

Відвідувати робітню сіньора Одоарда не єсть его звичаєм. І також сіньор Одоардо приймає нового гостя з якимсь недовірєм. Але Оленка вступає ся за своїм приятелем і ручить, що він буде хорошо поводити ся.

Вже давно не смакувало Оленцї так як нинї. Коли зі смаком поснїдала, зложила скоро вначинє. За малу хвильку має робітня сіньора Одоарда знов свій звичайний вигляд. Але коцур Мелянїо лишив ся таки в комнатї. Положив ся вигідно під печию, бо на просьбу Оленки позволено ему тут гріти ся.

(Дальше буде).

ста і піднесла їх та освободила машиніста, котрий виліз з під машини лиш легко покалїчений. Прочі 8 слонів бігали раз враз між горіючим поїздом а рікою, набирали в свої хоботи води і зливали нею горіючі ваґони доти, доки аж їх зовсїм не угасили.

— **Репертоар рускогo народного театру** в Станиславові. (Саля „Тов. ім. Монюшка". Початок о годині пів до 7 вечером). Ві второк дня 19 с. м. „Галька" опера в 4 дїях С. Монюшка. — В четвер дня 21 падолиста с. м. „Анонїми" знаменита штука в 3 дїях Девалїєра.

† **Померли:** О. Александер Глїбовицкий, гр. кат. парох в Накваші, підкаменецкого деканата упокоїв ся дня 13 с. м. в 73-ім роцї житя, а в 46-ім сьвященьства. — В Станиславові померла Мария Зарицка, жена професора семінариї учительскої в 28-ім роцї житя.

— **Що значить пруский мілїтаризм,** показує незвичайно зьвірске поступованє підофіцира Вілька з 76-го полку польної артилериї, котрий недавно тому ставав перед воєнним судом у Фрайберзї. Вільк велїв канонірови Фраєви повитягати в стайни стебла з кіньского гною (робота, видко, важна на війнї і треба до неї вже в часї мира приучувати вояків!). Але що пану підофіцирови здавало ся, що канонїр недокладно виконав сю важну роботу, то він приказав єму „службово" витягати поодинокі стебла зубами з гною. Канонїр з обави виконав той приказ. Суд воєнний засудив обжалованого на сїм місяців вязницї і деґрадацию, вчисливши єму до кари 14 днів, які пересидів в слїдчім арештї. Чи засудженому не даровано в дорозї ласки ту кару, о тім нїмецкі ґазети мовчать.

— **Про геройске самопожертвованє** зелїзничого машиніста доносять з Мехіка: На двірци в Накосарі займив ся нагло поїзд товаровий і зачав так сильно горіти, що годї було огонь пригасити. Машиніст, що був на льокомотиві того поїзду, якийсь Ґарция, знав, що в тім поїздї знаходять ся два ваґони з динамітом, призначеним до ломів каміня. Було вже за пізно відчепити ті ваґони і Ґарция лиш крикнув на службу зелїзничу, щоби уступила ся з поїзду. З цїлою силою пари пігнав він відтак з горіючим поїздом поза місто, щоби в той спосіб уратувати місто від страшної катастрофи. По кількох минутах їзди, але на нещастє коло хати будника, в котрій було дванайцять мужчин, прийшло до експльозиї. Льокомотиву з машиністом, вози, хату будника і дванайцять мужчин в ній, та якогось Американця, що случайно виїхав був в ту сторону на прохід, розірвало на дрібнїсенькі кусники так, що й слїду не лишило ся; лиш на 8 метрів глубока яма була знаком де стала ся страшенна катастрофа. А героєви, котрий своїм самопожертвованєм уратував місто від страшної загилади, не можна було навіть усипати могили, бо з єго тїла не знайдено нї найменшої частинки. Жителї міста Накосарі зробили складку, щоби єму виставити памятник.

— **Танцюючі дервіші.** З Константинополя доносять, що в Конія (давне Іконіюм) в Малій Азиї помер Алї Ґелебі, настоятель чина танцюючих дервішів, а єго син Абдул Гамід обняв провід над монастирем Мевлана-дервішів в Конїї а тим самим і над всїма „теккеє" (монастирями) танцюючих дервішів в цїлім султанатї. Челебі (се слово значить дословно „добродїй") танцюючих дервішів, які резидують в Конїї, виводять свій початок в простій лїнїї від славного основателя того чина, Афґанця Джеляледдіна, котрий в 1245 р. оснував в Конїї монастир Мевлана-дервішів. Розповідають, що коли він туди прийшов, не мав більше нїчого як лиш страх божий, величезне знанє і — дорогоцїнний перский ковр, на котрім відправляв молитву. В двайцять лїт пізнїйше помер він яко найвисший достойник межи ісламскими духовниками, бо по основаню чина танцюючих дервішів (котрі відправляють своє богослуженє в той спосіб, що зачинають поволи а відтак щoраз скорше крутити ся довкола себе, аж остаточно без памяти падуть на землю) султан надав єму привилей, при вступленю на престол припоясувати падишахови меч Османа в мошеї Еюб коло Стамбула. Від тої пори достоїньство „челебі" і сей привилей переходить з батька на сина, але з тим обмеженем, що наслїдником мусить бути найкрасший з єго синів.

Батько помершого Алї Челебі був одним із найпопулярнїйших ісламских духовників і держав ся видко строго повисшої постанови привилею, бо Алї Челебі був дуже хорошим мужчиною а єго довгої, сивої, вельми поважної бороди міг єму позавидувати неодин музулманин. Менше поважний був спосіб житя помершого настоятеля танцюючих дервішів. Алї Челебі, котрий впрочім був дуже учений і брав участь у всїх справах заграничної полїтики, дивив ся на житє з єго веселого боку. Жив у великих розкошах і видавав що року величезні суми на закупно молодих невільниць, котрими украшав свій гарем. Але що веселий Челебі не умів удержувати строгий порядок, то в єго гаремі панувала справдешна анархія. В глубинї своєї душі був Алї Челебі дуже добрим чоловіком, котрий не зробив нікому нїчого злого і держав ся здалека від всяких інтриґ. Як дуже любив він жити й уживати, виходить вже з того, що затаював старанно свій вік — майже через цїлих двайцять лїт говорив він, що має все лиш сорок. Тепер же спочив коло своїх попередників у великій мошеї, що припирає майже безпосередно до красної палати, в котрій веселий Челебі прожив найкрасші днї свого житя. Єсть то тота сама мошея, в котрій переховують дорогоцїнний ковр основателя того монастиря.

Телєґрами.

Відень 18 падолиста. Вчера вечером відбуло ся приняте в ратуши участників католицкого з'їзду. З членів правительства прибули міністри Ебенгох і Ґесман. Підчас пира підніс др. Люеґер тоаст на честь участників з'їзду, а президент палати Вайскірхнер на честь австрийского епіскопату, в котрого імени відповідав кардинал Скрбеньский.

Триєст 18 падолиста. Вчера перед полуднем відбули ся збори сбциял.-демокр. партиї, на котрих ухвалено резолюцию в користь основаня італїяньского унїверситету в Триєстї. По зборах богато участників переходило головними улицями міста, піднося̀чи оклики в користь італїяньского унїверситету і висьпівуючи італїяньскі пісни. Перед намістництвом і полїцию свистано. Вечером кілька сот осіб устроїли демонстрацию, але остаточно розійшли ся спокійно.

Берно морав. 18 падолиста. На вчерашних зборах моравскої партиї Молодочехів ухвалено резолюцию против вступленя ческих послів до правительственної більшости а взиваючу назависимих послів, щоби прилучили ся до опозициї.

Рим 18 падолиста. „Tribuna" взиває студентів до спокійного і коректного поведеня. Австрийске правительство зробить само, що належить, але треба вистерігати ся демонстраций, котрі можна би уважати за відроджене ірреденти.

Петербург 18 падолиста. До фракциї октябристів (жовтняків) записало ся до дня 16 с. м. 155 членів Думи.

Санаркапд 18 падолиста. В ночи ватага розбишаків, числяча 50 людий, напала на дворець зелїзницї і забрала з собою зелїзну касу, в котрій було 17.000 рублїв.

Винниця 18 падолиста. Убито касиєра монополю тютюнового. Трох робишаків, котрі були сховали ся, зловлено і відобрано їм 8000 рублїв.

Владивосток 18 падолиста. Приїхав тут американьский секретар війни Тафт.

Танґер 18 падолиста. В суботу прийшло коло Боґадор до борби межи племенами а „магалею" Мулея Гафіда, котра побита втекла, полишивши богато ранених і убитих.

Константинополь 18 падолиста. Два сербскі участники ватаг, арештовані в Крічеві (монастирского вілаєта) признали ся, що разом з 11 иншими участниками прибули зелїзницею із Сербії до Скопля. Порта імовірно поробить тепер також і в Бїлграді кроки з причини збільшеного руху сербских збройних відділів.

Ню-Йорк 18 падолиста. Минувшого не вивезено звідси зовсїм золота. Вивіз срібла виносив 1,199.000 долярів. Довезено золота за 21,111.000 долярів а срібла за 77.000 долярів.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **3·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопяда. (Телефона ч. 527).